

bevægede sig — at en saadan Hest laa og ventede paa, at Slagteren skulde komme og slagte den. Naar Kjødet af dette Dyr blev bragt i Handelen i røget Tilstand, var det en Vare, som Sundhedskollegiet ikke kalder skadeligt, men i Virkeligheden er det. Naar det nu er bekendt, hvad jeg med Bestemthed veed, at der indføres røget Hestekjød i Kjøbenhavn, der sælges som en Delikatesse som Hensdyrkjød, saa forekommer det mig, at man ikke kan sige, at Lovforslaget fuldt ud naaer sin Hensigt ved det givne Forbud. Det er jo meget let at kritisere, og det var ønskeligt, at man kunde opstille Noget, som kunde træde i Stedet for. Ibet imidlertid ogsaa jeg erkjender, at det i høi Grad er ønskeligt at faae indført Tilfyn med Kjøb, ser jeg ikke, at der er noget andet Middel, end at denne Vare efter Slagningen, naar den kommer frem til Forhandling, kunde undersøges som enhver anden Vare. Jeg har maasse for meget indladt mig paa denne Specialitet, men jeg er overbevist om, at det er et af de Punkter, der ville lægge de allerstørste Bankefælgigheder i Veien for Lovforslaget, og det mener jeg giver mig en Slags Berettigelse til at fremhæve det. Der er nævnt adskillige af de Artikler, som staa opførte i første Stykke af § 1, og der er henpeget til, at der mulig kan være andre, der med lige saa stor Berettigelse maatte kunne tages med. Deri er jeg enig. Jeg tror ikke en Gang, at det var ganske nødvendigt at sætte Sukker paa det Sted. Der er Intet lettere at undersøge end Sukker — det kan enhver gjøre — og naar det ærede Medlem for 10de Kredts (Selsken) sagde, at der sælges Sukker, hvoraf omtrent Halvdelen er Grus, saa tror jeg for det Første, at det er noget overdrevent; men i alt Fald kan man være aldeles sikker paa, at hos den Kjøbmand, der har solgt saadant Sukker, komme Kunderne ikke igjen for at købe Sukker. Utsaa i denne Henseende vil der ikke være saa stor Bankefælgighed. Derimod er der en anden Artikel, som ikke er nævnt, og som det er overordentlig vigtigt at tage med. Det er The. Det er temmelig almindelig bekendt, at næsten al den The, der nu indføres til Danmark, indføres over England indirekte, idet det ikke kan betale sig at indføre The direkte af Grunde, som jeg ikke her skal indlade mig paa, men det har ført til, hvad næsten enhver Handlende veed, at en meget stor Del af den The, der indføres, navnlig den til billigere Priser, er blandet med The, der er brugt een Gang, og for at denne Vare tilsyneladende kan gjøre den Virkning, som Kunden forlanger, for at han skal købe af den, farver man den; hvilke Stoffer man farver den med, maa vistnok have Indflydelse paa den gavnlige Virkning paa den, som bruger den. Min Hensigt er, som sagt, ikke at lægge nogen som helst Hindring for Lovforslagets Fremme, men jeg har kun villet fremhæve, hvad jeg mener maa skabe de største Bankefælgigheder.

Oxenbøll: Jeg vil saa langt fra lægge Lovforslaget Hindringer i Veien, at jeg tuertimod vil bøje mig paa hvert Punkt blot for at faae det igjennem. Naar jeg derfor tager Ordet her, skal jeg ikke gjøre det langt, idet jeg aldeles kan henholde mig til de almindelige Betragtninger med Hensyn til Lovforslaget, som fra flere Sider ere fremkomne. Jeg skal paa den anden Side ogsaa vogte mig for at komme ind paa den Detail, som ikke hører med til en første Behandling; men jeg maa dog i et Par Retninger tillade mig at gjøre nogle Bemærkninger til Veiledning og Oplysning for den videre Fremme af Sagen, dels med Hensyn til Spørgsmaalet om Tilfyn og dels med Hensyn til det økonomiske Spørgsmaal. Saaledes som Lovforslaget foreligger, siger det i § 1, at Sundhedspolitiet overalt i samme Omfang som hidtil har at føre Tilfyn med forfalskede og fordervede Levnetsmidler; men saa bestemmer Paragrafen og de nærmest følgende Paragrafer, at for saa vidt angaar Kjøbstæderne og Handelspladser, skal der dels indføres et mere skarpt Tilfyn, dels gives Sundhedspolitiet en større Myndighed end den, det har for Diebliffet. Det er ikke ganske let at paavise de Lovbestemmelser, hvorfra Sundhedspolitiet udleder Grændserne for sin Myndighed med Hensyn til Undersøgelsen af forfalskede Levnetsmidler; men saaledes som Sagen staaer for Diebliffet, anser jeg Politiet for uberettiget til at trænge ind i en Mand's Butik eller hans Leilighed, kort sagt, at stille den Forbring, som Lovforslaget her tillader, nemlig at erholde Varer udleverede under Kontrol for at lade dem undersøge. Politiet kan gaa den Vej at købe nogle Varer og se, om det kan faae fat i det Daarlige, men jeg tror ikke, at Politiet, navnlig hvor der ikke foreligger en Anmeldelse eller notorisk Mistanke, for Diebliffet er berettiget til at gaa ind hos en Mand og sige: „Lad mig undersøge, hvad Du har!“, at det ikke er berettiget til f. Ex. i en Fabrik, hvor der tilberedes Varer, og efterse Tilberedningen og de Ingredienser, hvoraf de tilberedes. Denne Mangel afhjælpes nu heldigvis ved nærværende Lovforslag; men Grunden, hvorfor jeg bringer Spørgsmaalet frem, er, at jeg kunde ønske, at det kunde blive antydet, at den samme Myndighed, som her gives Politiet i Kjøbstæderne, skal ogsaa Lovtitimesteren paa Landet have. Det maa nemlig erindres, at der er nu i de sidste 10—20 Aar indtraadt et ganske andet Forhold end tidligere med Hensyn til Handelsberettigelse paa Landet; nu have vi jo nemlig en stor Mængde Hølere, Kjøbmand og Forbrugsforeninger paa Landet, og efter min Opfattelse findes, jeg vil ikke sige hos Forbrugsforeningerne, men hos Hølerne paa Landet de daarlige og mest forfalskede Varer. Det, jeg kunde ønske at henlede Opmærksomheden paa, er, at Politiet paa Landet fik et Incitament gennem denne Lov og en yderligere Myndighed til at undersøge Varerne ogsaa